

Sygn. akt IV Pa 25/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Antoniak
Sędziowie:	SSO Jacek Witkowski (spr.) SSR del. Elżbieta Wojtczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. w Siedlcach

na rozprawie, sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, odszkodowanie i inne

na skutek apelacji pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 lutego 2013r. sygn. akt IV P 426/12

oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 25/13

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. w pozwie z dnia 02.08.2012 r. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. wnosił:

- 1) o ustalenie istnienia stosunku pracy na podstawie umowy o pracę zawartej 20.07.2011 r. na czas określony do 31.07.2012 r. i zmienionej dnia 04.06.2012 r. na czas nieokreślony;
- 2) uznania rozwiązania umowy o pracę za bezskuteczne po 31.07.2012 r.;
- 3) o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, określonych umową z dnia 20.07.2011 r.;
- 4) o zasądzenie kwoty 7.200 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy;
- 5) o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany SP ZOZ w S. wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 25.02.2013 r. zasądził od pozwanego SP ZOZ na rzecz powoda Ł. K. kwotę 7.200 zł tytułem odszkodowania za naruszenie przepisów o wypowiedaniu umów o pracę, oddalił powództwo w pozostałej części, zniósł koszty procesu między stronami, a także nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód Ł. K. w dniu 20.07.2011 r. zawarł z pozwanym kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 31.07.2012 r. na stanowisku starszego statystyka medycznego. W dniu 04.06.2012 r., tj. w trakcie trwania tej umowy, powód zwrócił się do ówczesnego dyrektora SP ZOZ K. L. (1) z podaniem o przedłużenie umowy o pracę na czas nieokreślony. Na podaniu dyrektor wyraził zgodę, czyniąc adnotację „akceptuję na czas nieokreślony”. Od dnia 01.07.2012 r. nastąpiła zmiana na stanowisku dyrektora pozwanego. Pełniącą te obowiązki B. G. odmówiła zawarcia z powodem umowy na czas nieokreślony. Z dniem 31.07.2012 r. wydano powodowi świadectwo pracy. Następnego dnia zgłosił się on jednak do pracodawcy, składając podanie o dopuszczenie do pracy, jednakże odmówiono spełniania tego żądania.

W rozważaniach Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 11 kp, 60 kc oraz 29 § 2 kp.

Sąd przyjął, iż doszło do zgodnego oświadczenia woli powoda i reprezentującego pracodawcę ówczesnego dyrektora K. L. (1) w dniu 04.06.2012 r. w kwestii zawarcia od dnia 01.08.2012 r. umowy o pracę na czas nieokreślony na dotychczasowym stanowisku pracy i na tych samych warunkach płacowych.

W dalszej części rozważań Sąd Rejonowy wywodził, iż następczyni dyrektora L., tj. B. G. nie była władna, aby skutecznie cofnąć oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy na czas nieokreślony z powodem, gdyż przepis art. 61 § 1 zd. 2 kc pozwala na skuteczne odwołanie oświadczenia woli, jedynie gdy dotarło ono jednocześnie z oświadczeniem woli, w tym przypadku o wyrażenie zgody na zawarcie umowy o pracę na czas nieokreślony. W innej sytuacji skuteczne odwołanie oświadczenia woli ma miejsce tylko wtedy, gdy strona, tj. adresat wyrazi na to zgodę. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W związku z tym Sąd I instancji przyjął, że powództwo o ustalenie na podstawie art. 189 kpc okazało się uzasadnione. Zatem doszło do zawarcia z dniem 01.08.2012 r. umowy o pracę na czas nieokreślony. Pozwany SP ZOZ chcąc doprowadzić do jej rozwiązania powinien ją wypowiedzieć z zachowaniem trybu określonego w art. 36 § 1 pkt 2 kp i art. 30 § 4 kp. Skoro pozwany nie dopełnił tego trybu, to powód nabył w myśl art. 45 § 1 kp w zw. a art. 47⁽¹⁾ kp prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej niż okres wypowiedzenia. Bezzasadne natomiast było w ocenie Sądu Rejonowego żądanie powoda zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, gdyż zgodnie z treścią art. 47 kp przysługuje ono jedynie pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia go do pracy.

Apelację od tego wyroku złożyła pełnomocnik pozwanego SP ZOZ w S., zaskarżając wyrok w pkt I, III i IV.

Apelujący zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. przepisów art. 25 § 1 kp i 26 p w zw. z art. 189 kpc, art. 29 § 1, § 2 i § 3 kp w zw. z art. 189 kp, art. 30 § 4 kp w zw. z art. 189 kpc, art. 60 kc w zw. z art. 300 kp, art. 60 kc w zw. z art. 300 kp, art. 45 kp w zw. z art. 47¹ kp i art. 30 § 4 kp.

Naruszenia te polegały według strony apelującej na tym, iż pismo powoda z dnia 04.06.2012 r. z adnotacją dyrektora K. L. „akceptuję na czas nieokreślony” nie stanowiło źródła nawiązania stosunku pracy. Powód nie przystąpił do jej wykonywania, nie zgłosił gotowości w dniu 01.08.2012 r. Ponadto nie ustalono stanowiska pracy, wynagrodzenia za pracę powoda i w konsekwencji nie mogło dojść do wypowiedzenia stosunku pracy.

Kolejnym zarzutem było naruszenie art. 233 kp bez wskazania paragrafu poprzez dowolną interpretację zeznań świadka K. L. (1), pominięcie zeznań świadka H. C. w zakresie, w jakim wskazała na konieczność uzyskania zgody przez ówczesnego dyrektora na zatrudnienie powoda po zasięgnięciu opinii komórki organizacyjnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego trafnie Sąd I instancji przyjął, że powód składając podanie w dniu 04.06.2012 r. do ówczesnego Dyrektora SP ZOZ K. L. (1) o przedłużenie umowy o pracę na czas nieokreślony, złożył ofertę pracy na dotychczasowych warunkach płacy i pracy. K. L. potwierdził, że wyraził zgodę na zawarcie umowy o pracę z powodem na czas nieokreślony na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Dokonując tych ustaleń Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż pomiędzy stronami, tj. powodem a reprezentującym wówczas pozwanego SP ZOZ K. L. (1) doszło do zgodnego oświadczenia woli w rozumieniu art. 60 kc i art. 65 kc w zw. z art. 300 kp. Późniejsza zmiana dyrektora pozwanego SP ZOZ nie miała wpływu na skuteczność cofnięcia oświadczenia woli, które złożył w imieniu SP ZOZ K. L. na podaniu powoda z dnia 04.06.2012r. Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że uchylenie się od skutków cofnięcia oświadczenia woli przez nową dyrektor wymagało zgody drugiej strony, tj. powoda. Bezsporne jest, że powód takiej zgody nie udzielił. W dniu 01.08.2012 r. zgłosił gotowość do świadczenia pracy na dotychczasowych warunkach, które określała jego poprzednia umowa o pracę. Świadczy o tym pismo, które złożył powód w wymienionej dacie w kancelarii pozwanego SP ZOZ. Zatem pracodawca zobowiązany był zawrzeć nową umowę o pracę na czas nieokreślony, realizując treść oświadczenia woli obydwu stron z dnia 04.06.2012 r. Skoro zatem pracodawca uznał, że nie widzi dalej powoda jako pracownika tej placówki, to powinien był dokonać wypowiedzenia ze wskazaniem przyczyny. Stwierdzić należy, iż zarzuty apelacyjne, które strona pozwana sformułowała w wielu punktach dotyczących przepisów prawa materialnego, jak i przepisów prawa procesowego, nie znajdują żadnego uzasadnienia. Treść tych zarzutów sprowadza się do podważania oświadczenia woli obydwu stron stosunku pracy tj. powoda i pozwanego SP ZOZ reprezentowanego przez K. L.. Jak już wyżej nadmieniono, Sąd Okręgowy przyjął, że ustalenia faktyczne jak i ocena prawna dokonana przez Sąd I instancji jest prawidłowa. Realizacja jego roszczenia w formie pierwotnej wymagałaby dopuszczenia go do pracy poprzez uwzględnienie powództwa, że od dnia 01.08.2012 r. łączy go umowa o pracę na czas nieokreślony, na dotychczasowych warunkach zatrudnienia i wynagrodzenia. W sytuacji jednakże zmiany powództwa dokonanego w końcowej fazie procesu z przywrócenia do pracy na odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, Sąd Rejonowy prawidłowo powołał się na treść art. 45 § 1 kp w zw. z art. 47¹ kp, zasądzając odszkodowanie odpowiadające 3 miesięcznemu wynagrodzeniu. Prawidłowo zostało oddalone powództwo o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Trafnie również Sąd I instancji nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego w sytuacji, gdy powództwo w połowie zostało uwzględnione.

Na podstawie art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji.